

disse forud af Lovgivningsmagten vedtagne Bestemmelser skulle komme til Anvendelse paa det enkelte Sted eller ikke, det kan Kjøbstadens Bestyrelse, det kan Byraadet afgjøre. Det er imidlertid ikke sagt, at man derved vil opnaae sin Hensigt, thi derved kan det hele Lovgivningsmaskineri dog blive i betydelig Grad besværet, mere besværet, end hensigtsmæssigt er, og paa den anden Side er det dog tvivlsomt, om den stedlige Bestyrelse vil sætte det forud givne Lovgivningsindhold i Kraft. Eller man kan lægge det mere i Administrationens Haand, hvorledes de enkelte Vedtægter i hver Kjøbstad skal ordnes, idet man naturligtvis forud giver vedkommende Communer fuld Afgang, fuld Velighed til at ytre sig. Kun ganske undtagelsesvis ved Forhold, hvor man selv er i Tvivl, om nye Bestemmelser ere ønskelige, kan man ligesom prøve sig frem ved ganske at overlade det til Communalbestyrelsen, om en Vedtægt skal udstedes, og hvad den skal indeholde (dog under Forbehold af Ministeriets Indsigelsesret); men i Almindelighed kan det efter mit Skøn ikke gaae an at opløse den samlede Lovgivningsmagt i hundrede — det kommer ikke an paa det enkelte Tal, om man trækker 20—30 fra, det er det Samme — i hundrede mindre Lovgivningsmagter, saa at der bliver 70—80 Byraad, der saaledes staves til Lovgivningsmagter, saaledes at de hver for sig skulle kunne bestemme, hvilke Regler der skal gjælde, ganske vist ikke saaledes, at de kunne paatvinge Justitsministeren Bestemmelser, men saaledes, at de kunne forhindre, at der kommer en efter de stedlige Forhold lempet, men dog i sit Grundvæsen eensartet Tankegang i Bestemmelserne. Vil man aldeles ikke give Justitsministeren denne Myndighed, anseer man det ikke for rigtigt at lægge nogen saadan Magt i hans Haand, saa lad hele denne Bestemmelse, hvorefter der skal tilveiebringes Politivedtægter i alle Kjøbstæder falde bort. Men dertilmod at lade alle disse mange Byraad, hver i sin Sted, afgjøre, hvad der maa faae Lov til at

komme ind i Vedtægten, naar dennes Udfærdigelse dog ansees for nødvendig, det vilde være en unaturlig og uhensigtsmæssig Tilstand, som jeg haaber, at ærede Medlemmer efter nærmere Overveelse ville erkjende vil have sine saa store Betænklichkeiten, at de ville billige min bestemte Modstand. Jeg har jo imidlertid erkjendt, at det for Tiden faae noget betænkeligt ud med Hensyn til Overensstemmelsen paa dette Punkt. Naar jeg alligevel for antydede, at Overensstemmelsen maatte dog ikke var aldeles uløselig, er det, fordi jeg vil henstille til Overveelse, om der dog ikke efter nogle af de faldne Uttringer skal vise sig en Vej, hvorigjennem man kunde eies. Der var et Punkt, som navnlig laa det første ærede Taler (Casse) meget paa Sinde, det var angaaende Tilsynet med løsagtige Fruentimmer. Han nærede Frygt for, at Justitsministeren skulle paatvinge Kjøbstæderne Bestemmelser i saa Henseende, hvorved der kunde ske stor Skade. Jeg tilstaaer, det forekommer mig at være en meget besynderlig Frygt, men jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for at fjerne denne Frygt. Jeg vil da sige, at jeg godt kan forstaae, at man i en Commune kan være imod, at der overhovedet i Vedtægten skal optages Bestemmelser om dette Punkt Ekstra c. om Tilsyn med løsagtige Fruentimmer. Vel, mine Herrer, lad saa det være afhængigt af Byraadets Beslutning, om der i Vedtægten overhovedet skal optages saadanne Bestemmelser, men man sige ikke, at, naar der overhovedet skal gives Bestemmelser, saa maa der ikke komme en Tøddel ind, som Communen finder uhensigtsmæssig, thi saa bliver sandelig den hele Tilstand for Regjeringen utaalelig. Det ærede Medlem fra Aarhus (Mørk) meente, at gjennem Bestemmelserne om den offentlige Reentlighed kunde man faae Bestemmelser tagte, som ikke kunde være komne ind i vedkommende Steds Sundhedsvedtægter. Jeg tror ikke, at der er Grund til en saadan Frygt. Den offentlige Reentlighed er et langt snævrere Begreb end de Sundhedslov, som kan være